

Αθηνά Μεσολωρά

ηγετική μορφή της νοσηλευτικής
1889 – 1965

Μεγάλη Εβδομάδα του 1941 στα Γιάννενα. Η άλλοτε Παιδαγωγική Ακαδημία της πόλης, που τώρα στεγάζει το νοσοκομείο, είναι γεμάτη τραυματίες από το μέτωπο. Γιατροί και νοσοκόμες ξαγρυπνούν στο πλευρό τους. Χειρουργούν, φροντίζουν τα τραύματα, προσπαθούν να ανακουφίσουν τον πόνο τους. Και οι Γερμανοί προελαύνουν. Σε λίγο θα πατήσουν την Ελλάδα.

Επικεφαλής των αδελφών νοσοκόμων είναι η κυρία Αθηνά, πρωτοπόρος καθηγήτρια Νοσηλευτικής και κορυφαία νοσηλεύτρια του Ερυθρού Σταυρού. Σοβαρή, μετρημένη, αποτελεσματική, είναι σαν μητέρα για όλες τις νεαρές νοσοκόμες. Δεν είναι εκεί μόνο για να τους δίνει οδηγίες και να τις εμψυχώνει, αλλά μένει μαζί τους μέρα νύχτα στους θαλάμους, φροντίζοντας γάγγραινες και κρυσπαγήματα. Όμως φοβάται για την τύχη των “κοριτσιών” της. Ακούει τις σειρήνες να σφυρίζουν, βλέπει τα αεροπλάνα με τον αγκυλωτό σταυρό να διασχίζουν τον ουρανό. Παρακαλεί τις νοσοκόμες, ιδίως τις εθελόντριες, να επιστρέψουν στις οικογένειές τους, όμως αυτές αρνούνται, δεν θέλουν να εγκαταλείψουν τους εγχειρισμένους τους.

Το βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου, γιατροί, νοσηλευτές και τραυματίες, κάνουν Ανάσταση στο νοσοκομείο. “Αύριο θα είμαστε πλέον υπόδουλοι!” ψιθυρίζει η κυρία Αθηνά. “Τώρα όμως ας πούμε “Χριστός Ανέστη!””. Που να φανταστεί ότι σε λίγες ώρες οι Γερμανοί δεν θα δίσταζαν, ανήμερα Πάσχα, να βομβαρδίσουν το νοσοκομείο σπέρνοντας τον θάνατο!

Η κυρία Αθηνά πενθεί τις έξι αδελφές νοσοκόμες που χάθηκαν στον βομβαρδισμό, αλλά αντιμετωπίζει με γενναιότητα την καταστροφή. Ξέρει πως ο πόλεμος θα τελειώσει και θα τη χρειαστούν σε άλλα μέτωπα. Στη φτωχή μεταπολεμική Ελλάδα, όπου θερίζουν οι ασθένειες, η κυρία Αθηνά θα εργαστεί σκληρά για τη δημόσια υγεία και το όνομά της θα μείνει θρυλικό.

Ζωή Ρ.
Θάλεια Γκ.